

THẦY VÕ ĐẤT TÂN KHÁNH BÀ TRÀ LỰA CHỌN HỌC TRÒ

Hồ Tường(*)

Ngày nay, lớp võ mở dạy khắp mọi nơi. Ai muốn học võ thì chỉ cần đến ngay nơi lớp võ dạy, để đăng ký và đóng học phí là có thể vào học võ được rồi. Tất nhiên, người học võ đòi hỏi phải tuân thủ một số nội quy của lớp võ, như: mặc võ phục thống nhất như các học viên khác, thực hiện các nghi thức chào lớp, chào thầy cùng các bậc huynh trưởng...

Tuy nhiên, ngày xưa không phải vậy. Thời đó, cách nay khoảng trên dưới một trăm năm, bất cứ ai muốn đi học võ đều phải vượt qua sự thử thách của chính người thầy dạy võ đặt ra, rồi mới bắt đầu sắm sanh lễ vật để cúng Tổ, kính thầy và nhập môn.

Những hậu duệ của môn Võ Lâm Tân Khánh Bà Trà, nhất là những người thầy đang bảo tồn và phát huy môn võ này, đã luôn nhớ nằm lòng câu chuyện thử thách để chọn học trò của võ sư Võ Văn Ất (mọi người hay gọi là thầy Hai Ất) – một bậc thầy võ lừng danh với bao phen đả hổ...

Chuyện kể rằng hôm ấy là ngày tốt, thầy Hai Ất hẹn ba chàng thanh niên xin thọ giáo võ học với ông đến để khảo hạch. Thầy vốn nổi tiếng ở xứ võ Tân Khánh Bà Trà này, từng lừng danh lục tỉnh với bao phen đả hổ cũng như đào tạo nhiều học trò tài giỏi.

Uống một ngụm trà, thầy hỏi người thanh niên đứng gần nhất:

-Tại sao cháu lại muốn học võ?

Không chút ngập ngừng, anh ta trả lời ngay:

-Dạ, cháu làm nghề bán thuốc lá, cứ mỗi lần đưa thuốc lá lên chợ Thủ đều bị tụi du côn trên đó chặn đường lấy tiền hết trơn. Cháu nghe tiếng ông giỏi nên đến xin thọ giáo để có miếng nghề hộ thân.

Quay sang người thanh niên thứ hai đứng kế, thầy cất tiếng:

-Còn nguyên nhân nào đã thúc đẩy ! cháu đến đây?

-Dạ, cháu ... cháu ... là thợ vẽ chén ở lò chén của người Tàu. Cháu ... cháu bị mấy đứa con của chủ lò ăn hiếp quá nên cháu tìm thầy học võ để ... để ...

-Để trả thù, phải không? Thầy cười ngắt lời.

Quay sang người thanh niên thứ ba, thầy hỏi:

-Thế còn cháu ...

-Dạ, cháu là con của Hương Quán Tộ. Ba của cháu bảo đi học võ để giúp ông ấy trông nhà trông cửa, và ba chỉ là nên đến xin học với ông vì ông rất giỏi võ, đã từng đánh cọp ...

Nghe xong thầy ngửa mặt cười ha hả, rồi nói chậm rãi:

(*) Tiến sĩ, Võ sư. Email: vosuhotuong56@gmail.com

-Ông nói cho các cháu biết một điều này. Học võ không phải một ngày một bữa mà giỏi ngay được. Nhanh lắm cũng phải mất ba năm. Năm đầu sửa tay sửa chân, năm thứ hai học căn bản, sang năm thứ ba bắt đầu học quyền, phân thế. Tới lúc đó, mới sử dụng võ được. Lâu như vậy liệu các cháu có đeo đuổi được không?

-Dạ, được ạ! Cả ba người đồng thanh đáp.

-Ông chỉ sợ tới lúc sử dụng được võ thì lâu quá so những nguyện vọng như các cháu mới trình bày: nào là hộ thân, nào là trả thù, nào là giữ nhà ...

-Dạ, không lâu đâu ông. Một người thanh niên đáp.

-Dạ, cháu nghĩ cũng không lâu đâu. Bất quá cũng như chuyện học nghề vẽ chén của cháu chứ gì!

-Được, được ... nếu các cháu đã quyết tâm theo học thì bây giờ ông sẽ sát hạch từng người. Ai đặng thì ông nhận, còn ai không đặng thì đành trở về thôi ! Xưa nay ông vẫn có lệ chọn đệ tử như vậy.

Nói xong, thầy đứng lên đưa cả ba thanh niên ra sau nhà, đến trước một cái hố sâu, rộng và giới thiệu:

-Đây là một cái hố khá sâu. Bên dưới toàn là gai gốc, mắc cỡ. Các cháu sẽ đứng một bên bờ và nhảy qua bờ bên kia. Ai nhảy được ông sẽ thu làm đệ tử và truyền dạy võ thuật cho

Người thanh niên buôn bán thuốc lá tiến tới đứng bên bờ hố nhìn sang bên kia bờ với khoảng cách gần ba thước, rồi lại nhìn xuống hố, anh ta lắc đầu nhìn thầy nói:

-Thế này thì cháu không thể nào nhảy qua nổi. Cháu xin đầu hàng trước vậy. Ông có các khảo hạch nào khác không?

Người con của Hương Quần Tộ bước ra bờ hố nhìn, rồi lui ngay lại lấy trớn, và chạy tới một mạch bên bờ hố giậm chân nhảy đại qua. Nhưng bờ hố cách nhau quá xa khiến cho anh nhảy được hai phần hố thì bị rơi tòm xuống đáy hố. Thầy Hai Ất tức tốc quay vào nhà, lấy ngay cuộn dây thừng ra, thông xuống hố để kéo người thanh niên bị rơi xuống hố. Lên đến bờ, quần áo tay chân của người thanh niên rách bươm, dính bê bết máu, mặt mày nhản nhó đau đớn ...

Đến lượt người thợ. Anh ta bước đến cạnh bờ hố, nhìn quay phắt, lặng lẽ leo lên một cây mít to mọc bên bờ hố, mom men đi ra một nhánh mít to mọc gie ra giữa hố, đoạn anh nhún mình trên nhánh mít để nhảy qua bên kia bờ hố và rơi xuống một cách an toàn.

Cuộc sát hạch chấm dứt, thầy tuyên bố kết quả chọn đệ tử trước đủ mặt ba người thanh niên xin thọ giáo:

-Sau khi sát hạch, ông chọn cháu làm thợ vẽ chén vào học võ vì đã nhảy qua được bên kia hố. Cháu buôn thuốc lá đã đầu hàng ngay từ đầu thì khỏi nói. Cháu là con thầy Hương Quần nhảy chưa qua hố nên cũng không được chọn.

Người thanh niên con của Hương Quần Tộ lên tiếng ngay:

-Dạ, thưa ông. Ông không chọn thằng bán thuốc lá là phải rồi, vì nó nhát quá! Còn trường hợp của cháu xin ông xét lại. Cháu cũng gan đầy mình đó chứ, chỉ có điều là nhảy chưa tới bên hố thôi. Nói thật với ông, cháu đã từng nghe nhiều người kể về chuyện thử thách để nhận học trò đến học võ giống như kiểu ông làm, nhưng trong những câu chuyện đó, thì khi người học trò nhảy không qua nổi, ông thầy đã nhảy

theo ôm lấy ngang thân mình và qua tận bên kia bờ. Nhớ vậy, nên cháu mới nhảy đại, hy vọng sẽ được ông nhảy theo giúp, nào ngờ bị rơi tòm xuống hố, bị gai móc rách cả chân tay, quần áo ...

-Nhưng ông đã qui ước ngay từ đầu là người nào nhảy qua được bờ bên kia thì ông mới nhận làm đệ tử mà. Cháu có nhảy qua được đâu?

Người thanh niên con của Hương Quán Tộ ngập ngừng trong giây lát rồi nói tiếp:

-Nhưng cái thằng thợ vẽ chén ăn gian. Nó đứng ở bờ bên đây hố để nhảy đâu. Nó leo lên cây mít rồi lấy đà nhún để nhảy qua, chứ có tài cán gì?

Thầy Hai Ất cười nhạt:

-Trong nghề võ, điều tệ hại nhất là sự nhút nhát, bởi đây là mầm mống của sự thất bại, chưa chiến đấu đã đầu hàng, chưa động thủ đã xin thua. Còn điều tệ hại thứ hai là sự bốc đồng, càn cợt, suy nghĩ chưa tới đã làm càn, đây là điều tối kỵ của võ thuật vì nó dễ mang đến hậu quả khôn lường, ảnh hưởng đến tính mạng của người bốc đồng và tổn hại đến cả uy danh của võ phái. Muốn học nghề võ điều cần thiết nhất là phải biết suy nghĩ, tính toán mọi việc làm của mình một cách thận trọng, để sau này, khi học võ đến trình độ cao không phải ân hận vì dụng võ thiếu suy nghĩ của mình đã gây nên những tai hại cho người khác ... cháu hiểu những điều ông vừa nói chứ ?

-Dạ, cháu hiểu.

-Thôi, hai cháu kể như không có duyên làm học trò ông phen này, hãy trở về mà suy nghĩ thêm những điều ông vừa nói. Còn cháu này cũng ra về để mang lễ vật đến cúng Tổ nhập môn ngay, hôm nay là ngày tốt ...

Qua câu chuyện kể về việc lựa chọn học trò, chúng ta có thể thấy được mục đích, yêu cầu của việc luyện tập võ nghệ, cũng như thấm nhận được tính cách của một thầy võ nổi tiếng của vùng đất võ lừng danh trên địa bàn tỉnh Bình Dương – vùng đất Tân Khánh Bà Trà./.